

Név:	Boda Sámuel
Született:	1919-ben
Születési hely:	Diósd (Szilágy megye)
Állampolgárság:	Román
Nemzetiség:	Magyar
Vallás:	Református
Családi állapot:	Nős
Gyermek:	6
Foglalkozás:	Földműves
Ítélet:	7 év

*...Kicsiny sereg ha vész, vihar fenyít, az
ellen szórja mérges nyilait...*

Miután már jó pár éve megismertem a mi Urunk Jézus Krisztus büntörlő erejét és kegyelmet nyertem, 1958 júliusában letartóztattak hitemért. Éjjel ébresztettek fel, és miután feldúlták egész házamat, elvittek a securitate emberei anélkül, hogy tudtam volna miért. Családomtól sem tudtam elbúcsúzni.

Kolozsvárra vittek vizsgálati fogságba, majd két hónap múlva tárgyalták az ügyünket a katonai törvényszéken, ahol azután többi lelki testvéreimmel is találkoztam. Itt hét évi szabadságvesztésre és teljes vagyonek Kobzásra ítélték. Ez azt jelentette, hogy elvették a házam és egy tinót. A vad mindnyájunkra ugyanaz volt: külfölddel van összeköttetésünk, bethánisták vagyunk, szektások vagyunk. Többek között azt is mondták, hogy pénzt fogadtam el, le vagyok fizetve. Faggattak, hogy kikkel vagyok kapcsolatban és valljam be, hogy az állam ellen dolgoztunk, elárultuk az országot.

Szamosújvárra kerültem a börtönbe, ahol Balogh Béla testvéreimmel voltam együtt. Sajnos sok jehovistával kerültünk össze, akikkel nem lehetett közösségre jutni. De még veszedelmesebbek voltak a besúgók. Köztünk is volt egy, aki állandóan faggatott, majd kérte, hogy énekeljünk, akarta tudni milyen énekeink vannak. Elénekeltek a „*Kicsiny sereg ha vész, vihar fenyít, az ellen szórja mérges nyilait*” című éneket. Azt is elmondtam, hogy mi valóban gyülekeztünk, de az Isten Igéje körül, hogy Őt imádjuk és tőle kérünk mindenhez erőt. Nem tudtam, hogy ez meg van tiltva, úgy tudtam, hogy vallásszabadság van. Első perctől reméltem, hogy a 7 évi büntetést nem fogom letölteni. De egyelőre egy nagy cellába tettek, ahol 65-en voltunk. Nem volt szabad egymással beszélni sem, leültünk az ágy szélére és a földet néztük. Két ágyban öten feküdtünk; a cella pedig hideg volt, mert fűtés nem volt. Később kivittek dolgozni, nagyon gyenge koszt mellett. Volt egy jóindulatú mérnök

munkavezető, Vasiliu Vasile volt a neve, aki nem hajtott úgy bennünket, mint a többiek. Azért sokszor elkeseredtem, amikor a családomra gondoltam. Szerettem volna meghalni. De ilyenkor emlékeztettük egymást a József történetére, akit szintén el akartak veszíteni, de Isten mást gondolt felőle.

Egy idő után Peripravára vittek kapálni. Itt valamivel jobb volt a koszt és nem volt olyan nagy a szigorúság. De aki nem engedelmeskedett valamiben, azt összeverték. Én is megjártam egyszer, pedig nem is voltam engedetlen. Hagymát szedtünk, majd annak végeztével riadót fújtak, ilyenkor le kellett hasalni. Mikor felálltunk olyan öröm volt a szívemben, hogy elkezdtem mosolyogni. Az őr azt hitte, hogy kikacagom, mondta, hogy tartsam ki a két tenyerem, a gumibotjával rá akart ütni. Én kitartottam, de amikor lecsapott elkaptam a kezem. Erre haragjában össze-vissza vert, letepert a földre. Tiszta kék lett a testem, úgy, hogy három hétig nem tudtam menni dolgozni.

Peripraván találkoztam még két lelki testvéremmel, Jakab Sándorral és Dézsi Zoltánnal. Sokat imádkoztunk együtt. Elkezdtük magyarázni a miatyánk sorait a magunk életére vonatkoztatva. Voltak itt is gyanús személyek, akik előtt inkább hallgattunk. Volt még velünk egy esperes és egy lelkész, akik sokat vitatkoztak a jehovistákkal. A jehovisták kérdéseket tettek fel ezeknek. Az esperes úr nem tudott nekik válaszolni. Engem is vádolt sokszor, hogy én mit beszélek a Bibliáról, mikor csak 2 osztályom van. Én erre azt feleltem: „Elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.” (Mt 11,25) A lelkész helyeselte, amit mondtam. Egy ügyvéd is volt köztünk, aki nem bírta sem engem, sem a lelkészeket, mondván, hogy megérdemeltük sorsunkat, mert hitetők vagyunk, hisz nem igaz a Szentírás.

27 hónap után még mindig Peripraván dolgoztam. Szombat este az ágyamon imádkoztam. Egyszer kinyílt a barakkajtó és engem szólítottak, hogy menjek ki. Nem akartam elhinni, amikor azt közölték velem, hogy holnap reggel szabad leszek, mivel nagy családom van, csak ne

mondjam meg a többieknek. így történt, hogy vasárnap reggel megvizsgált egy orvos és ő is közölte velem, hogy szabad vagyok. Kaptam valamennyi pénzt az útra, ami azonban nem volt elég. Még 4 zsidó embert is elengedtek velem együtt, ők pótolták ki az útiköltségemet. Isten megkönyörült rajtam, hogy ne töltssem le a 7 évet, legyen áldott szent neve!

Jelenleg Zilahon, a Viilor utca 10. szám alatt lakom.

Mindenért Istené legyen a dicsőség!